

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătinindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Căminăriei 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

E rindul nostru.

Avem rele deprinderi. Avem cu deosebire slabe puteri politice. Dar' chiar și acele câte le avem se află învrăjbite, și încă în așa măsură, încât nu se pot suferi una pe alta.

Aceasta o vedem ca o caracteristică deosebită pentru întreg neamul românesc. O vedem preste munți, dar' cu deosebire o simțim noi Românii din țările de sub coroana Ungariei. În forma după-cum sînt crite lucrurile și în defavorul Românilor ne trebuie unire, ne trebuie mai cu seamă consonanță în vederi.

Astăzi, când sîntem pe toate terrenele vieții de stat aserviți poporului dominant, trebuie ca să ne reculegem, să vedem rēul, și ceea-ce e de salvat să salvăm prin noi înșine. Ne provocăm mereu la „lealitatea” noastră, la „dinasticismul” nostru, și în cele din urmă așteptăm, ca pe baza acestora, sîngur numai pe baza acestora, să dobîndim drepturi și îndreptări egale în acest stat. Ne provocăm la „numărul” nostru, ne provocăm la însușirile „eminente” ce le posedă poporul nostru, și vom în cele a ne însuși înaintea lumii ca popor care trăese; ne provocăm la puterile noastre concurs ce-l dăm Tronului și patriei în urmă și bani; ne provocăm în cele din urmă la „patriotismul” nostru. Ne provocăm la multe și alte multe lucruri frumoase și frumos sunătoare adevărate, — uităm însă în acel timp adevăratul adevăr. Sîntem excluși din cadrele constituției ungurești, nu sîntem înși excluși din marginile acestei țări. Chiar excluși din parlament, puterea noastră stă în înțelepciunea noastră. Suferințele noastre ne-au cumințit. Experiența trecutului ne-a deschis ochii; e rindul nostru, ca astăzi să vedem ce fac și cum lucră și alte popoare din această monarchie pentru de a-și asigura existența pe base trainice.

Legea militară este astăzi la ordinea zilei. Tumulturile făcute cu multă socoteală în parlamentul pestan trebuie să ne exciteze și sentimentele noastre. În acel parlament se lucră și pentru viitorul nostru și al copiilor nostri. Demonstrațiunile de strade, inscenate în diferite centre maghiare, trebuie să deștepte și în sinul poporului român oare-care mișcare. Nu vom a ține, ca această mișcare să fie îndreptată contra Tronului sau oportunității, ci mișcarea noastră să fie însoțită de drepturile noastre. Se poate, ca în cele din urmă Coroana să cedeze șovinismului maghiar; se poate, ca pe baza concesiunilor ce se vor face Maghiarilor în cestiunile legii

militare să se facă atari concesiuni tuturor popoarelor din cealaltă parte a monarchiei.

Întrebarea este, ce ce facem noi, noi Românii, pentru de a pute dobîndi ceva și pentru folosul limbii noastre în armata comună? După-cum vedem, limba maghiară și croată sînt considerate din partea parlamentului maghiar, — despre celelalte popoare și limbii țace cronica. Unde ajungem? Și unde voesc a ne duce „părinții” patriei?

Scoși aproape cu totul din viața publică a acestui stat, trebuie să măturăm cu mult adevăr, că pasivitatea noastră, — neînțeleasă de mulți chiești și aleși de ai nostri, — a mers până la absolută nelucrare. Fiind pasivi în o privință, trebuie să fim activi în alte și multe alte privințe. Ar fi timpul, ca pasiva pasivitate să o punem în cestiunile de viață pentru națiunea noastră deoparte și să dăm semne de viață. Trebuie să lucrăm, trebuie să înțelegem, trebuie ca astăzi să ne ridicăm și noi capetele, să ne deschidem și noi gura, să spunem ce ne doare, ce vom și ce sîntem îndreptățiți a pretinde.

Dacă forța publică ne suprimă dreptul de a demonstra și noi în favorul nostru și în mase, să protestăm pe calea sa și în publicistică, ca și pe adevărata cale, până la Înaltul Tron.

Sîntem și datorii a face aceasta, ca să scie și Tronul, că poporul român, cel mai credincios din popoarele Sale, încă așteaptă după grație.

Să pretindem dela parlament respectarea limbii noastre, și numai după-ce odată ne vom fi convinși, că într adevăr poporul român nu are loc în cadrele constituției ungurești, să lăsam ca să vorbească presa noastră.

Ne vom rușina în cele din urmă — dacă nu vom lucra nimic — de frații nostri români bucovineni, scind că limba română e la dînși considerată, după-cum în afacerile publice, așa și în cele militare. E rindul nostru ca să demonstrăm astăzi și noi; noi însă în liniște.

Ar fi cu cale și ar fi și datorința comitetului partidului național român, ca să se îndrepte în această importantă cestiune cu o cerere la parlament și cu alta la Tron. Fac-o aceasta în numele poporului român și când va afla oportunitate.

O națiune numai atunci merită stima și respectul altora, când se scie stima și respecta pe sine înșiși.

Ne respectăm noi? Dacă da, atunci să arătăm!! I. M.

Sășii și contele Apponyi. Organul partidului național-săses „Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt”, spre a lămuri pe deplin incidentul, reproduce în numărul seu de astăzi întreg toastul, pe care l-a ridicat contele Apponyi în onoarea deputatului săses I. Filtsch, și apoi își face următoarele observări:

„Noi am dat deja mai înainte de repetițiile ori expresiune părerii noastre, că noi nu am putut descoperi nici o violare a constituției în textul §-ului 44 din proiectul de lege militară și că prin urmare discursul deputatului I. W. Filtsch putea rămâne și nerostit. În mod regretabil, o depeșă telegrafică falsă a făcut pe deputatul săses Filtsch și apărătorul limbii maghiare. Din textul discursului seu, pe care l-am reprodus și noi, ori-și-cine se poate convinge, că dl Filtsch nu a jucat rolul nefiresc ce i-s-a atribuit, ceea-ce noi cu satisfacție am constatat-o. Cu atât mai interesant este însă ecoul, pe care discursul deputatului Filtsch l-a aflat în conducătorul opoziției contele Apponyi. Deocăndată nu vom ști îndetailat aici impresiunile acestui toast. Trecutul politic al dlui deputat Filtsch și programul, pe baza caruia a fost ales, ni împiedică de sine întrebarea, ce și-o fi gândit dl Filtsch, când a vorbit patronul seu aristocratic de „fiii de limbă străină”, „de limba noastră națională” și „agitatori” de rea credință, și după aceste premise, de „statul de drept maghiar”?

Noi cu toate acestea credem, că „Kronstädter Zeitung” a trebuit să se simte foarte măgulită de distincțiunea ce contele Apponyi a făcut-o deputatului Filtsch, căci s'a aflat îndemnată a reproduce toastul din cestiune la două locuri al aceluiași număr, la „Revista politică” și la „Noutățile zilei”.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 15 Februarie st. v.

§-ul 25.

Debaterea specială asupra proiectului de lege militară a ajuns ieri la mult temutul §. 25. Deoarece discuțiunea asupra acestui paragraf va fi probabil mai lungă, credem că facem publicului cetitor un serviciu, dacă reproducem din acest paragraf acele pasaje, în contra cărora se îndreaptă toate atar opoziții maghiare și din care s'au născut certele de limbă ce au produs atata agitațiune și amăriciune între cetățenii nostri maghiari:

„Serviciul activ de un an”, — se dice în respectivul paragraf, — „rămâne dedicat exclusiv instrucțiunii militare.

„La sfîrșitul anului de serviciu present, voluntarii de un an, prin depunerea unui exa-

men, au să-și documenteze în mod practic și teoretic capabilitatea, de a fi numiți oficeri în rezervă. Măsura cerințelor acestui examen și procedura ce va ave să se urmeze se stabilesc prin prescripțiunile respective sancționate de Maiestatea Sa.

„Acei voluntari de un an, care după expirarea anului present fac examenul respectiv și corăspund și celorlalte condițiuni recerite pentru căștigarea șergăi de oficer, se vor numi de oficeri în rezervă, după trebuințele ce le reclamă organizarea, sau de cadeți, dacă aceste trebuințe sînt acoperite.

„Acei voluntari de un an, care la acest examen nu corăspund, au să mai servească la trupele lor încă un al doilea an present, stăndu-le în voe, de a face serviciul pe speșele proprii cu favorul de a locui și afară de casarmă. Acelora li-se poate permite să participe la instrucțiunea teoretică a voluntarilor de un an acolo, unde există o asemenea instrucțiune, permițînd, că vor fi aflați de demni și că prin aceasta nu se va scurta serviciul. Dispozițiunile respective mai îndetailate se vor regula pe calea ordonanțelor. După expirarea anului al doilea, examenul se poate repeta și apoi numai dacă urmează transferarea în rezervă, fără considerare la rezultatul examenului.

Situatia în România.

Prin acceptarea propunerii a doua pentru darea în judecată ministrului Ioan Brătianu, situația actualului cabinet și a întregii țări a devenit din nou critică. Iată ce scrie în această privință „Pester Lloyd” în ediția de seară a numărului seu dela 25 Februarie n.

„Hotărîrea dării în judecată în contra lui Ioan Brătianu, pe care a luat-o camera română la 21 l. c. cu 101 contra 47 voturi, amenință cu o serioasă criză de cabinet în București. Cu acest privilegiu s'a arătat, că ministrul are în sinul seu elemente îndărăjite, care în momente hotărîtoare se alătură opoziției. E cel puțin fapt, că aderenții ministrului Vernescu cu toții au votat cu opoziția într'o afacere, care, precum a declarat ministrul Carp, a interesat foarte de aproape cabinetul. Numai după-ce ancheta ce s'a instituit își va fi prezentat raportul seu, ceea-ce după constituție are să se întempe în decurs de două zile, va ave camera să hotărască, dacă concludus are ori nu să fie executat. Concludus respectiv are trebuința de o majoritate de două terțalități, spre a pute fi valid. După-cum stau lucrurile, de-abia se va pute aștepta, ca camera să hotărască altmîntrelea, decum a făcut-o la 21 l. c. Dacă însă se va confirma concludus de acusațiune, pune ministe-

rul înaintea penibilei alegeri, de a resigna ori de a disolva camerele. Pentru-că cabinetul Carp și-ar perde toată auctoritatea, dacă în cestiunea aceasta ar accepta o hotărîre, pe care a combătut-o cu toate mijloacele. Situația ar fi penibilă și pentru regele, care nu de mult, când Brătianu a primit un mandat în cameră, a trimis acestuia o depeșă de felicitare amicală, al cărei text a fost chiar și publicat. Afară de aceea, după-cum ni-se împărtășese din București, Brătianu a fost primit la 22 l. c. în audiență, și suveranul se se fi exprimat cu privilegiul acesta, că hotărîrea camerei pentru darea în judecată e un act cu deservirire nepatriotic.”

Înșiși junimiștii au ajuns să înțeleagă, că nu trebuie a-și mai face nici o iluziune în privința situațiunii.

„România Liberă”, organul autorizat al guvernului, dela 20 Martie o spune aceasta pe față în numărul seu din urmă și constată, cum conservatorii se pregătesc din nou pentru a da asalt băncii ministeriale.

Astfel, după-ce foaia oficioasă junimistă impută conservatorilor „urle extreme” și despărțirea lor de guvern, dice: „Ați să cădem dela guvern, ne putem presenta îndată țării cu fruntea sus și curată și să-i vorbim cu cinste despre starea lucrurilor. Nu scim dacă tot așa se pot presenta și prietenii nostri de odinioară”. Și apoi încheie: „Dar' în sfîrșit, vreme s'a perdut îndestul, bani s'au cheltuit mulți, ear' parlamentul a stat pe loc. Pune-se va acum în mișcare, pentru a da țării măcar o parte din reformele pregătite de guvern și așteptate de țeară? Nu mai îndrăsnim a da un răspuns afirmativ. Dimpotrivă auzim, că noue intrigi se urzesc; noue asalturi se pregătesc.”

Noul cabinet francez.

În noul cabinet francez sînt patru fosti preșidenți de cabinet, și anume: dnii Tirard, Rouvier, Freycinet și Fallières; trei fosti ministri: dnii Constanz, Jaurès și Faye. N'au fost încă ministri: dnii Yves Guyot și Thévenet. Patru dintre ei sînt membri ai senatului, cinci ai camerei deputaților. Majoritatea membrilor cabinetului e oportunistă.

Diarele franceze se exprimă despre noul cabinet astfel: „République Française” dice: „Totdeauna am cerut cabinetului radicalilor să facă o politică bine definită, energică și hotărîată. Ace-

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Dece mii de ani în ghiată.

De

Robert Duncan Milne.

Traducere de Ioan Popovici.

(Urmare).

„Probabil”, — dice doctorul, — „ca sângele din vine și arterii să fie curs, cu toate-că l'am supus unui proces de desghiere. Dar' eu n'am observat nimica”, — continuă el gînditor, — „și cum? Pentru-ce? Nu, sigur n'a curs, însă e bine să ne convingem”. El luă o lancetă, desvelî brațul stîng și înțepă în arterie.

Spre uimirea mea, câțiva picuri de sânge înroșiră nemijlocit locul înțepat.

Doctorul Dunne își frecă mînile. „E tocmai precum am prevădut”, — dice el. „Sângele nu s'a scurs și n'a suferit nici o schimbare chimică, omul nu se află într'o stare mai rea decăt unu, care s'a înecat înainte cu zece minute.”

„Scumpul meu Burnham!” — continuă el strîngîndu-i cu căldură mînile. — „Îți gratulez din tot sufletul și îți mulțumesc în numele științei și umanității, căci ai urzit un cas de mîntuire unic în felul seu. Nu mai încape nici o îndoială, că vom învia acest cadavru. Căscel este acum egal cu ori-ce înecare, însă la ce ne însemnătate este redusă o înecare comună în fața acestui cas ne mai pomenit!

„Acest om poate zace în ghiată, în mare balsamator, nu de ani, ci de secol, de mii de ani; și poate aparține timpului și rasei preistorice. Ghiată netopită de timp ni-l'a conservat nouă tot așa de neschimbat prin mii de ani, ca după câteva neschimbări în scurtă vreme cu bucurie vom auzi cine e și ce a fost, il vom saluta ca pe al nostru și gura lui ne va spune taina vieții și morții sale, și ce e mai mult, vom adăuga poate o nouă foaie la istoria lumii.

„Acum însă este absolut necesar a trezi funcțiunea inimii. La aceasta trebuie să-mi ajutați amîndoi. D-ta Burnham vei sta la baterie electrică și vei aplica sîrmele; ear' d-ta Mr. Milne cu acest suflător, după instrucțiunile mele, vei aduce în funcțiune plămînilor.”

La sfatul lui desbrăcărăm trupul. Doctorul Dunne făcu o tăietură în piept spre stern și alta în spate în preajma vertebrei a treia.

În tăietura dîntîiu fu introdus polul negativ al bateriei, în a doua polul pozitiv.

„Și acum această sticlă”, — dice doctorul ridicînd în sus o sticlă. — „Vedeți, dlor, aceasta este substanță, care îmi va ajuta să trezesc la nouă funcționare o inimă atât de îndelungat adormită. Mijlocul este cu totul nou în farmacopie, dar' în timpul scurt al existenței sale a făcut minuni preste minuni. Se stoarce dintr'o plantă ce creșce în Ostul Africei numită „strephantus”. O dosă din acest „strephantus” vom infiltra în tăietura pulsului, și cred că va ajunge până la inimă. D-voastre amîndoi prin mijlocirea electricității și a su-

flătorului veți scoate respirare măiestrită, și dacă vom începe acțiunea deodată și o vom sfîrși cu mare băgere de seamă și cu prudență, trebuie să ne succedă a pune sângele în circulațiune. Așadar la lucru!”

Doctorul puse în funcțiune suflătorul în laringe și imi dîse să prind instrumentul în lucrare încet, cu precauțiune și la intervale egale. La un semn dat, puse Burnham curentul electric în mișcare, și în același timp toracele se ridică și se umflă, apoi se aședă ca să scoată aerul șuerînd prin laringe. După trei secunde pieptul se ridică carăși, și aceeași manevră se repetă în următoarele minute de 13—14 ori.

Într'aceea doctorul îngenunchiase, o mică saringă și termometrul de pe brațul cadavrului îl preocupaseră atata, încăt părea că de toate celelalte își uitase. Deodată plin de bucurie sări în sus și dîse s'arbitrească:

„Am învins, am învins! Sângele circulează!” Mă uitai și eu și vădui, minune! curgînd încet prin înțepătura arteriei un șiroiu de sânge subțire ca un fir de ață.

În entusiasmul meu scosei suflătorul din gura pacientului, căci așa trebuia să-l nămesc, și ce să ved? Respirarea măiestrită era de prisos, căci pieptul se ridică și se cufunda de sine și în restimpuri regulate.

Doctorul îi legă brațul și îi coase tăieturile din piept și spate; bolnavul fu îmbrăcat și pus pe targa pregătită de mai înainte.

„Am făcut”, — dice după aceea doctorul, — „tot ce am trebuit și ce am putut să facem, și-i așteptăm acum trezirea liniștiți. D-ta, Burnham, îngrijese de o supă bună și de un

păhar de Madeira vechiu, aceste trebuie să-i fie cele dîntîiu nutrimente. Mai neapătu un urciur cu apă caldă, căci este neapărat, ca înainte de toate apa caldă să pună stomachul în funcționare.”

Burnham aduse toate cele cerute, atât de sigur a fost el de reușită, încăt și aceste le-a pregătit de mai înainte. Pase talerul pe o meseioară de lîngă pat. Într'aceea pacientul nostru, a cărui respirație la început a fost grea și obosită, începî a da semne de trezire. Fața i-se coloră, muschii i-se strînsură și în fine se mișcă, se întoarse pe o latură, își deschise ochii și privi spărit la noi și în giurul lui; apoi scoase un strigăt plin de mirare, aproape de spaimă, și nîse vorbe într'o limbă nouă necunoscută.

Burnham se sculă, se închină zimbînd înaintea oaspelui seu, fi aduse placa cu nutrimentele, și cu o mișcare de mână îl invită să guste.

(Va urma.)

Laocoon.

De Gotthold Ephraim Lessing.

Traducere de

Lucreția Suciu.

(Urmare.)

XVIII.

„Homer nu a greșit aici.”

Și totuși se fi cădut și Homer în această sarbădă zugrăvire a obiectelor corporale?

Nădejduesc că vor fi puține locurile, la care ne-am pute provoca în privința aceasta;

și sînt sigur, că și aceste puține pasaje sînt de așa fel, că mai mult confirmă regula, dela care se pare că sînt o excepție.

Rămănem așa: timpul este domeniul poetului, precum este spațiul domeniului pictorului.

A aduce într'o iconă două perioade de părătate, cum a făcut Francisc Mazzuoli cu răpirea fecioarelor sabinice, și împăcarea soților lor cu rodemiile lor; ori că Titian, cu toată istoria fiului răitacit, cu viața sa excesivă și miseria și pocăința lui, înseamnă că pictorul trece în domeniul poetului, și gustul bun nu va aproba aceasta nici-odată.

A număra cetitorului una după alta mai multe părți sau obiecte, pe care în natură trebuie să le vedă dînt'odată, dacă-i vorbă se producă un întreg, și astfel a voi să-i facem lui un chip despre înțelul obiect, înseamnă că poetul se amestecă în domeniul pictorului, și astfel poetul risipește multă fantasie fără de nici un folos.

Dar' precum doi vecini blăjini prietenoși nu-și permit, cei drept, libertăți neconviničioase în inima împărăției lor, dar' tot se poartă egal de indulgenți la marginile extreme, și astfel își recompensează reciproc micile amestecuri, pe care vre-unul se vede silit de împregiurări se le comită în dreptul celiualt din pripeală: așa este și pictura și poesia.

Nu vreau să aduc aminte în privința asta, că în tablourile mari istorice unicul moment este mai în totdeauna ceva mai extins și că poate nu există nici o iconă foarte bogată în figuri, unde toată figura se aibă

